ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὁδὸς Ἀλ. Σούτσου ἀριθ. 17, Πάροδος Λυκαβητοῦ.

Συνδρ. Ἐσωτερικοῦ φρ. 8—Συνδρ. Ἐξωτερικοῦ φρ. 10

ΕΤΟΣ Α΄ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 1η ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΑΡΘ. 14

ΗΧΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Κατῆλθε τέλος καὶ ὁ Πρίγκιψ εἰς τὴν Κρήτην, μὲ ὡραιότατον, ἀριστουργιματικώτατον καὶ θειότατον καιρόν, ὅπου καλείτερος δὲν ἦτο δυνατὸν εἰς τὴν γῆν νὰ γίνῃ καὶ μετὰ πρωτοφανῆ καὶ ἀνήκουστον ὑποδοχὴν καὶ δεξιωσιν καὶ τὰς τυπικὰς καὶ ἀτύπους τελετὰς καὶ ἐγκαρδίους καὶ μὴ παρουσιάσεις καὶ διαχύσεις καὶ συνελεύσεις καὶ τελετὰς καὶ φωταψίας καὶ συμπόσια καὶ συγχαρητήρια καὶ χαρὰς καὶ εὐχαριστίας καὶ εὐχὰς ἐπανῆλθον καὶ ἐπανήλθομεν πάντες εἰς τὰ ἴδια ἢ μᾶλλον χειμὼν δριμύτατος, ψῦχος ἀφόρητον καὶ τρικυμία καὶ ἄνεμος ἀνυπόφοροι ἠνάγκασαν ἡμᾶς πάντας καὶ πολίτας καὶ πολιτευομένους καὶ ναυτικοὺς καὶ ναυάρχους καὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς ἑαυτοὺς καὶ νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς τὰ ἔργα μας. Ὁπόταν ἡ ἀνθρωπίνη δύναμις δὲν ἐπαρκῇ ἢ δὲν ἦναι ἱκανὴ νὰ μᾶς ἀποσπάσῃ ἀπὸ ἀντικείμενόν μας ἀγαπητὸν ἢ μή, διασκέδασιν ἢ ἐπασχόλησιν, ἐν ᾗ πλέον ἡ διαμονή μας καθίσταται βλαβερὰ πλέον καὶ ἀδύνατος καὶ ἐπέρχεται ὁ κόρος, ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπακολουθεῖ καταλλήλως καὶ μεσολαβεῖ ἡ φυσικὴ δύναμις, τὰ φυσικὰ αὐτὰ τέως νηνεμοῦντα στοιχεῖα καὶ ἐκόντας ἄκοντας μᾶς ἐπαναφέρουσιν εἰς ἑαυτούς, εἰς τὰ ἴδια καὶ εἰς τὰ ἔργα μας. Ἤτοι εἰς τὸν οἶκον μας. Τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ. Ὁ χειμών! ὁποία δύναμις γενικὴ, ἐπιβλητικὴ καὶ ἀπεριόριστος! Μᾶς συνεμάζευσε καὶ μᾶς περιέστειλε, μᾶς συνέστειλε καὶ μᾶς συνέθλιψε. Καὶ ἤδη συνεσπειρομένοι περὶ τὴν πυρὰν τοῦ δωματίου μας καταγινόμεθα εἰς τὰ τοῦ οἴκου μας. Αἱ χεῖρες καὶ οἱ δάκτυλοι παγωμένοι ἐκ τοῦ ψύχους ἀδυνατοῦσι νὰ γράψωσιν, ὁ δὲ νοῦς καταβεβλημένος, σταματήσας, ἀπώλεσε τὸν εἰρμὸν τῶν τέως ἰδεῶν του καὶ ἤδη θερμαινόμενος ὑπὸ νέας πυρᾶς, ἐπιζητεῖ τὴν τῶν ἰδίων περισυλλογὴν καὶ ταξινόμησιν καὶ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς.

Ἡ ἀρχὴ τῶν οἰκείων! τοῦ οἴκου ἡ τροφὴ καὶ τῆς χώρας αἱ ἐκλογαὶ καὶ ἡ διοίκησις. Καὶ καταγινόμεθα ἤδη καὶ μόνον μέλημα ἔχομεν νὰ φάγωμεν καλῶς καὶ νὰ ἐνδυθῶμεν θερμῶς, νὰ ἐκλέξωμεν ἱκανοὺς κυβερνήτας καὶ νὰ διοικηθῶμεν πρεπόντως. Ὁ χειμὼν εἶναι σωτήριος, ἀλλὰ καὶ ὁ κόρος εἶναι ἀπαραίτητος.

Ἤτο καιρὸς πλέον νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς ταῦτα. Διότι πλησιάζουν αἱ ἑορταὶ καὶ ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκινδυνεύομεν νὰ εὑρεθῶμεν ἐπὶ τῇ ἐλεύσει τοῦ Μεσίου Σωτῆρος, ἐπὶ τῇ καθόδῳ τοῦ λυτρωτοῦ θεανθρώπου, καὶ τῇ παρουσιάσει ἡμῶν ἐν τοῖς ναοῖς αὐτοῦ, πειναλέοι

καὶ γυμνοί, ἀσυνάρτητοι καὶ ἀσύντακτοι.

Ὁπόσον ἡ φύσις συντελεῖ εἰς τὴν πρόοδον, νουθεσίαν, ὁδηγίαν καὶ σύνταξιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους! Αὕτη μᾶς ἀγαπᾶ καὶ αὕτη ἐνδιαφέρεται μᾶλλον ἡμῶν ἢ ἡμεῖς αὐτοὶ ἑαυτῶν. Καταγίνωμεν ὅθεν ἤδη μετὰ θέρμης καὶ συνέσεως εἰς τὰ τοῦ οἴκου μας, ὅπως μὴ εὑρεθῶμεν ἀνέτοιμοι, ρυπαροί, πεινηλέοι καὶ διψαλέοι εἰς τὴν μέλλουσαν ἔλευσιν τοῦ Μεσίου, ἧς ὁ ἀστὴρ τῆς Βηθλεὲμ ἔσεται πάλιν ὁ νέος ἄγγελος

Ἠχώ.

ΠΙΣΤΕΥΣΟΝ ΔΕΝ ΣΕ ΑΠΑΤΩ

Ὦ νεᾶνις, ὡραία μου κόρη,
ἕνα λόγο γλυκὸ θὰ σοῦ 'πῶ,
μὴ θυμώνῃς....μονάχα συγχώρει,
σὲ τὸ λέγω: πιστὰ σ' ἀγαπῶ...!

—

Τὴν καρδιὰ μου γιὰ ὅρκο σὲ δίνω
εἶναι πρᾶγμα ποῦ δὲν ἀπατᾷ,
εἶν' ἀγνὴ καὶ ἀθῷα σὰν κρίνο,
ς' τὄνομά σου δακρύει...πετᾷ...!

—

'Σ' ἕνα κῆπον ὀνείρων ῥεμβώδη
τριγυρίζω ὠχρὸς...σιωπηλά...
καὶ ἡ ὄψις σου πάντα εὐώδη
τὴν ποτίζει τὰ μῦρα ..πολλά...!

Ναί, σὲ εἶδα καὶ ἔκτοτε τρέχω
εἰς ἀβύσσους πολλῶν πικριῶν,
μὲ τὰ δάκρυα τὸ πρόσωπο βρέχω
κ' ἱκετεύω γιὰ σὲ τὸν θεόν...!

—

Σὲ ἠγάπησα...!!πταίω, φιλτάτη;
μὴ φανῆς σ' ἐξορκίζω σκληρά,
δὲν ἐγκλείω 'ς τὸ στῆθος ἀπάτη ...
μόνον ἔρωτα, σὲ καὶ χαρά..!

—

Κι' ἂν ὁ κόσμος μιὰ μέρα χαλάσῃ,
ἢ ς' τὸ μνῆμα ἂν ἔμβω ποτὲ
ἡ ἀγάπη μου δὲν θὰ περάσῃ....
αἱ ἐλπίδες δὲν εἶναι θνηταί..!!

—

Καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ σκότος ἀκόμη
θὰ καλῶ τὴν σκιάν σου κοντά,
θὰ φιλῶ τὴν ὡραίαν σου κόμη....,
ἀλλὰ ὄχι, δὲν θέλω αὐτά...!!

—

Μὴ 'ς τὸ σκότος, ἐκεῖ εἰς τὸ χῶμα,
ἐδῶ πέρα 'ς τὸ φῶς 'ς τὴν αὐγή,
ἕνα φίλημα δός μοι 'ς τὸ στόμα
καὶ θὰ γιάνῃ ἡ μαύρη πληγή. !

—

Πίστευσόν με, ὡραία μου κόρη,
σὲ ὁρκίζομαι, δὲν σ' ἀπατῶ...
τὴν τοσαύτην μου τόλμην συγχώρει
καὶ ἀγάπα με ... τοῦτο ζητῶ.!

—

Μία νέα δὲν θέλω σὰν σένα
ν' ἀπατήσω ποτὲ ἀναιδῶς,
ἀφοῦ πλέον κατέστης γιὰ μένα
τῆς ζωῆς ἡ μονάχη ὁδός..!!

Πέτρος Ι. Ἀξιωτίδης.

Η ΕΟΡΤΗ

ΛΕΩΝ Κ . . . . λογιστικὸς ὑπάλληλος.
ΑΔΡΙΑΝΗ, σύζυγός του.

Αἴθουσα ἑστιατορίου. Εἰς τὸ μέσον τράπεζα φαγητοῦ. Καθίσματά τινα πέριξ αὐτῆς καὶ εἴς τινας γωνίας τῆς αἰθούσης. Δεξιόθεν ἀνάκλιντρον καὶ ἀριστερόθεν θερμάστρα ἀνημμένη. Ἐν τῇ τρίτῃ πλευρᾷ ὡραία σκευοθήκη καὶ εἰκόνες ἐπὶ τῶν τοίχων.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΔΡΙΑΝΗ. (*Εἶναι ὀγδόη ὥρα τῆς νυκτὸς καὶ βαρυνθεῖσα νὰ περιμένῃ τὸν σύζυγόν της, ἀποφασίζει νὰ σηκώσῃ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης εὑρισκόμενα πινάκια καὶ σκεύη*). Ἀλλά, διατί λοιπὸν βραδύνει τόσον ἀπόψε νὰ ἔλθῃ; τί κάμνει ἄρα γε ἔξω αὐτὴν τὴν ὥραν; Ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐδῶ τοὐλάχιστον πρὸ μιᾶς ὥρας . . . . Θὰ τὸν διορθώσω ἐγώ, καὶ ἂν τοῦ ἀρέσῃ, ἂς τὸ ἐπαναλάβῃ. Νομίζει, ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ εὕρῃ τὸ φαγητόν του ἕτοιμον καὶ ἐγὼ νὰ τὸν περιμένω, ἡ ἀνόητος! ... Ἂμ δὲ! τίποτε πλέον ἀπὸ αὐτά. Πρέπει νὰ μάθῃ νὰ ἔρχεται ἐνωρίς. Εἰς τὰς ἑπτὰ ὁ κόσμος τρώγει, ἄλλως ἂς μένῃ νύστις. Ἢ θὰ ἔρχεται πρὸ τῶν ἑπτὰ ἢ θὰ μὲ εὑρίσκῃ εἰς τὴν κλίνην. Δὲν ὑπάρχει μέσος ὅρος. Ἐγὼ δὲν θὰ γίνω ὑπηρέτριά του καὶ σκλάβα του, ὄχι! Πρέπει νὰ μάθῃ καλῶς τὰ καθήκοντά του. (*Ἀφαιρεῖ τὰ πινάκια ἐκ τῆς τραπέζης, ὅτε τὸν ἀκούει ἐρχόμενον*) Ἄ! ἰδού τον ἔρχεται . . . ὁ χαδεμένος . . Ἔννοια σου καὶ βλέπεις τώρα. (*Ἐξακολουθεῖ μετ' ἀδιαφορίας νὰ ἀφαιρῇ τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη*).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΔΡΙΑΝΗ. Μπά, ἦλθες...

ΛΕΩΝ. (*Παρατηρῶν μετ' ἐκπλήξεως τὴν ἀφαίρεσιν τῶν σκευῶν*). Ναί, ἦλθον, ἀλλὰ τί κάμνεις αὐτοῦ;

ΑΔΡΙΑΝΗ. Τί κάμνω; τὸ βλέπεις. Ἀφαιρῶ τὰ πινάκια. Ἡ ὥρα παρῆλθε καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ περιμένω περισσότερον.

ΛΕΩΝ. Καλά, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἐγὼ δὲν ἔφαγα ἀκόμη.

ΑΔΡΙΑΝΗ. (*Γελῶσα εἰρωνικῶς*). Μπά, καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον, ὅτι ἔφαγες ἤδη . . . καὶ διατί, φίλε μου, νὰ μὴν ἔφαγες ἀκόμη; διατί ν' ἀρίνῃς τὸν στόμαχόν σου νὰ ὑποφέρῃ ... τί ἀνόητος ὅπου εἶσαι! τόσα ξενοδοχεῖα ὑπάρχουν ἔξω ...

ΛΕΩΝ. Σύ, ἔφαγες λοιπόν, μόνη;

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Πατήρ τις ἠρώτα τὸ μικρὸν τέκνον του:

— Πέτρε, ποῖον ἀγαπᾶς περισσότερον, τὴν μητέρα ἢ τὸν πατέρα σου;

— Τὸν πατέρα μου, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον πεφοβισμένον.

— Τότε, διατί, ὅταν σὲ ἠρώτα ἡ μαμμά σου, τῆς ἔλεγες, ὅτι αὐτὴν ἀγαπᾷς;

— Διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω καὶ μὴ μὲ δείρῃ.

Μεταξὺ δύο μικρῶν ἀδελφῶν:

— Ὁ σκύλος εἶναι κακὸν ζῶον, ἔλεγεν ὁ εἷς πρὸς τὸν ἕτερον.

— Ὄχι, ἡ γάτα εἶναι ποιὸ κακόν, ἀπήντα ὁ δεύτερος.

— Ὄχι, ἡ μαμμά, ἐπανέλαβεν ὁ πρῶτος, δὲν εἶδες πῶς ἀγριεύει;

Ὁ Ραοὺλ ἐνδύεται.

— Μὰ δὲν βλέπεις, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του, ὅτι ἔβαλες ἀνάποδα τῆς κάλτσαις σου;

— Ναί, τὸ βλέπω, μὰ εἶναι κρύο, μαμμά καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος θὰ ἦναι ζεσταῖς.

Ἡ Λιλὴ ἐξετάζεται καὶ ἐρωτᾶται:

— Πόσους πόδας ἔχει ὁ κύων;

— Τρεῖς.

— Πῶς τρεῖς; ὅλοι οἱ κύνες δὲν ἔχουν τέσσαρας πόδας;

— Ὄχι, ὁ ἰδικός μας ἔχει τρεῖς.

Προκειμένου ν' ἀνυψωθῇ ἓν μέγιστον ἀερόστατον, παριστάνον μέγαν πάνοπλον ἱππέα ἐπὶ φοβεροῦ ἐλέφαντος.

— Πατέρα, θὰ ὑπάγῃ ὑψηλά; ἐρωτᾷ αὐτόν ὁ παῖς

— Ναί, πολὺ ὑψηλὰ μάλιστα, διότι ἔχει μεγάλην δύναμιν.

— Ἐκεῖ, κοντὰ εἰς τὰ σύννεφα;

— Καὶ ἀκόμη πάρα πάνω, δὲν θὰ φαίνεται.

— Μὰ τότε δὲν φοβᾶται ὁ Θεὸς, ποῦ εἶναι τόσον καλός;

ΑΔΡΙΑΝΗ. Μπά, τώρα μ' ἐσυλλογίσθης; Καὶ τί σὲ μέλλει, φίλε μου, δι' ἐμέ; ... Ἐγώ, ξεύρεις, προτιμῶ νὰ μὴ φάγω διόλου, παρὰ νὰ φάγω μόνη, σὰν κοῦκος. Ἔπειτα, ὅταν περιμένω, ὁ στόμαχός μου περιμαζεύεται καὶ δὲν δύναμαι νὰ φάγω πλέον κατόπιν.

ΛΕΩΝ. Ἔλα, ἔλα, ἄφησέ τα αὐτά, δὲν ἔφαγα οὔτε ἐγὼ καὶ κάθησαι νὰ δειπνήσωμεν.

ΑΔΡΙΑΝΗ. Δὲν ἔφαγες ἀκόμη τοιαύτην ὥραν, ἔξω; Καὶ τί ἔκαμνες λοιπόν; σουλάτσο;

ΛΕΩΝ. (μ α λ α κ ῷ τ ῷ τ ρ ό π ῳ). Τί ἔκαμνα ἔξω;.. καὶ δὲν ἐννοεῖς, ὅτι διὰ νὰ μείνω ἕως αὐτὴν τὴν ὥραν ἔξω, κάτι θὰ συμβαίνῃ;... δὲν ἐννοεῖς, ὅτι κάποια εὔλογος ἀφορμὴ θὰ ὑπάρχῃ; (π λ η σ ι ά ζ ω ν α ὐ τ ὴ ν) Δὲν μαντεύεις λοιπόν, Ἀδριανή, τὴν αἰτίαν;

ΑΔΡΙΑΝΗ. Δὲν μαντεύω τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, οὔτε θέλω νὰ μάθω ὁλοτελῶς οὐδέν. Ἐκεῖνο μόνον τὸ ὁποῖον θετικῶς γνωρίζω, εἶναι ὅτι εἰς τὰς ἓξ ἐξέρχεσαι τοῦ γραφείου σου καὶ ὅτι δύνασαι κάλλιστα νὰ ἐπιστρέφῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου τὸ πολὺ εἰς τὰς ἑπτά, ἀφοῦ βεβαίως κάμῃς καὶ τὸν περίπατόν σου μετὰ τῶν φίλων σου ἢ μετὰ τῶν συναδέλφων σου. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἔρχεσαι ὅμως εἰς τὰς ὀκτὼ καὶ ἐγὼ νὰ σὲ περιμένω μόνη καὶ νύστις, ἀναμφιβόλως μὲ ἐμπαίζεις καὶ μὲ θεωρεῖς διὰ δούλην σου... Ἰδού, φίλε μου, τί γνωρίζω ἐγὼ μόνον καὶ οὐδὲν περισσότερον δύναμαι, οὔτε ἔχω διάθεσιν νὰ μαντεύσω περὶ τῆς ἀπουσίας σου αὐτῆς.

ΛΕΩΝ. Οὔφ! πῶς ἐκλαμβάνεις τὰ πράγματα, ἀγαπητή μου, νομίζεις ὅτι ἐδράδυνα.

ΑΔΡΙΑΝΗ. Νομίζω; ἐγὼ νομίζω; ἀφοῦ εἶναι ἤδη ὀκτὼ καὶ τέταρτον . .

ΛΕΩΝ. Ὄχι, ὀκτὼ παρὰ πέντε εἶναι ἀκόμη.

ΑΔΡΙΑΝΗ. Ἔχεις λάθος . . .

ΛΕΩΝ. Διόλου, σὲ βεβαιῶ, παρετήρησα καλῶς τὴν ὥραν, διερχόμενος τῆς πλατείας.

ΑΔΡΙΑΝΗ. (*Ἀφίνουσα μεθ' ὁρμῆς τὸ πινάκιον ἐπὶ τῆς τραπέζης*). Τί ἐπίμονος ὅπου εἶναι! ἀφοῦ τὸ ὡρολόγιον ἐκτύπησε τὴν ὀγδόην, πρὶν ἀκόμη ἔλθῃς.

ΛΕΩΝ. Μὴ θυμόνεις ἀδίκως ... Ἔπειτα, τί θέλεις τὴν ὥραν καὶ χάνεσαι μὲ τοὺς τύπους. Διατί δὲν ἐξετάζεις τὴν οὐσίαν; ἀφοῦ σοὶ λέγω, ὅτι ὑπῆρχεν ἀφορμὴ νὰ βραδύνω...

ΑΔΡΙΑΝΗ. Δὲν εἶναι πρώτη φορά, φίλε μου, καὶ δὲν τ' ἀκούω πλέον ἐγὼ αὐτά ... Τί ἀφορμὴ καὶ ἀφορμὴ ὑπάρχει; δὲν μᾶς λέγεις αὐτὴν τὴν ἀφορμὴν νὰ τὴν ἀκούσωμεν;

ΛΕΩΝ. (*Μετ' ἀναστεναγμοῦ καὶ μειδιῶν*). Πόσον εἶσαι κακή, ἀγαπητή μου. Καὶ ἐλησμόνησες, ὅτι σήμερον, εἶναι ἡ ἑορτή μου; Πρὸ ἡμερῶν μόνη σου, δὲν μοὶ τὸ ἔλεγες; Τόσον λοιπὸν ἐπιλήσμων ἔγινες σήμερον, ὥστε οὔτε νὰ μοῦ εὐχηθῇς τὸ ἐλάχιστον ἐνθυμήθης;

ΑΔΡΙΑΝΗ. (Κ α τ' ἰ δ ί α ν). Καλὰ λέγει, τὸ εἶχα ἐν-

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΔΙΑΦΩΝΙΑ

Ἡ Κυρία Δ.... πρὸς τὸν σύζυγόν της :

— Μὰ ξεύρεις, Ροδόλφε,ὅτι δὲν σοῦ ταιριάζει νὰ γλυκοκυτάζῃς καὶ γλυκομιλᾶς μὲ τὴν μοδιστροῦλα ;

— Ἄ, κυρά μου, αὐτὸς εἶναι 'δικός μου λογαριασμός.

— Μὰ δὲν εἰξεύρεις,ὅτι τὴν ἐκθέτεις τὴν κακομοίρα ;

— Ἄ, αὐτὸς εἶναι 'δικός της λογαριασμός.

— Μὰ, ξεύρεις, δὲν μ' ἀρέσει διόλου αὐτὴ ἡ δουλειὰ καὶ θὰ μὲ κάμῃς νὰ φύγω.

— Ἄ, αὐτὸς εἶναι δικός σου λογαριασμός.....

ΕΥΦΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Φαλακλοῦ τινος ἀποκτήσαντος υἱὸν λέγει, ἡ τροφὸς πρὸς τὴν νεαρὰν σύζυγόν του :

— Πῶς ὁμοιάζει, κυρά, τοῦ ἀφέντη.

— Ἄ ! καϋμένη, ἀκόμη εἶναι μικρὸν,ἀπαντᾷ αὕτη δὲν ἔχει ἀκόμη οὔτε τρίχα, οὔτε δόντι.

— Ἴσα, ἴσα, Κυρία, ὅπως καὶ ὁ ἀφέντης, αὐτὸ θέλω νὰ εἰπῶ.

⁂

— Τὶ εἶναι καλείτερον, ἠρώτησε νέος τις οἰκογενειάρχην, νὰ νυμφευθῶ ἢ νὰ μείνω ἄγαμος ;

— Καὶ διὰ τὸ ἓν καὶ διὰ τὸ ἄλλο, ἐξ ἴσου θὰ μετανοήσῃς, τῷ ἀπήντησεν ὁ πρῶτος, διότι ἂν μείνῃς ἄγαμος, θὰ εἶσαι δοῦλος τοῦ ἑαυτοῦ σου, ἐὰν δὲ εἶσαι ἔγγαμος, δοῦλος τῆς γυναικός σου.

⁂

Ἐν συναναστροφῇ εἷς κύριος λέγει πρὸς τὴν παρακαθημένην του ὡραίαν κυρίαν, ἀποστρεφομένην τοὺς ἀνοήτους :

— Τὸ μόνον, ὅπερ δύναταί τις Κυρία, νὰ μὴ ὑποφέρῃ, εἶναι νὰ ἔχῃ πλησίον του βλάκας.

— Ἄ,ὄντως, Κύριε, τῷ ἀπήντησεν γελῶσα, διότι πάντοτε μὲ περιστοιχίζουν ἀνόητοι.

⁂

Μεταξὺ δύο συζύγων :

— Μὰ δὲν ἐντρέπεσαι, Ἑλένη,νὰ μὲ ἐκθέτῃς οὕτω πρὸς τὸν φίλον μου ;

— Καὶ τὶ ἤθελες λοιπὸν, νὰ σὲ ἐκθέτω εἰς τοὺς ἐχθρούς σου ;

⁂

Ὁ κύριος πρὸς τὸν ὑπηρέτην :

— Τί, θόρυβος, γίνεται ἐπάνω, Ἰωάννη, τί φωνᾶς εἶναι αὐταί, τί κακό ;

— Ἄ, τίποτε, τίποτε, Κύριε. Ἡ γάτα μὲ τὸν σκύλον μαλλώνουν καὶ ἡ κυρία τραγουδεῖ.

⁂

— Τέκνον μου, ἔλεγεν ἱερεύς τις μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου εἰς τὴν νύμφην, θέλων νὰ περιποιηθῇ τὸν σύζυγον, ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ εἶνε ἡ σκιὰ τοῦ συζύγου καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀκολουθεῖ πανταχοῦ.

— Ἄ, ὄχι, ὄχι, παππᾶ μου, τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνῃ,ἀπήντησεν ὁ σύζυγος ἀμέσως,διότι εἶμαι πλοίαρχος καὶ τὸ καράβι δὲν παίρνει γυναῖκας.

⁂

Φιλάργυρός τις ἀσθενὴς, ἀκούσας, ὅτι ἡ ζωή του μόνον ὀλίγας ἡμέρας ἀριθμεῖ:

— Ἄχ, ἐψέλισεν, ἂν τὸ ἐγνώριζον, δὲν θὰ προεπλήρωνον τὸ ἐνοίκιον.

— Κυρία μου, πιστεύσατε, ὅτι σᾶς ἀγαπῶ μανιωδῶς, καὶ....

— Δὲν σᾶς πιστεύω, Κύριε.

— Κυρία βεβαιωθεῖτε, δὲν δύναμαι νὰ ζήσω, ἄνευ ὑμῶν.

— Πῶς ἐκάματε ἕως τώρα ;

— Μὲ μεγάλην θυσίαν. Ἤδη σᾶς ὀμνύω ἢ θὰ σᾶς λάβω ὡς σύζυγον ἢ θὰ αὐτοκτονήσω. Δὲν δύναμαι πλέον, σᾶς τὸ ὀμνύω εἰς τὴν καρδίαν μου.

— Καὶ ἔχετε σεῖς οἱ στρατιωτικοὶ καρδίαν; ἑκατὸν ἕως τώρα μοῦ εἶπαν τὸ αὐτό. Ποῖον νὰ πιστεύσω ;

— Ἐμέ, ὅστις εἶμαι ὁ εἰλικρινέστερος καὶ ὁ πιστότερος ὅλων.

— Τότε θὰ εἴπω εἰς τοὺς 99,ὅτι δὲν τοὺς θέλω καὶ ν' αὐτοκτονήσουν καὶ τότε θ' ἀγαπήσω καὶ λάβω ὑμᾶς τὸν ἑκατοστόν.

τελῶς λησμονήσῃ. (Πρὸς τὸν συζυγόν της) Αἴ, καλὰ, καὶ μὲ τοῦτο ;

ΛΕΩΝ. Αἴ, λοιπόν, ἀφοῦ εἶδα τὴν πρωΐαν, ὅτι δὲν μοῦ εἶπες τίποτε, ἠνόησα, ὅτι τὸ ἐλησμόνησες καὶ ἠθέλησα νὰ σοῦ κάμω μίαν ἔκπληξιν. Ἐπῆγα λοιπὸν νὰ σοῦ ἀγοράσω τὴν ζώνην, ὅπου μοῦ εἶχες εἰπεῖ τότε, ἡ ὁποία νὰ συμφωνῇ μὲ τὸ φόρεμά σου, ἐνθυμεῖσαι ; (*Ταυτοχρόνως ἐξάγει ἐκ τοῦ θηλακίου του χάρτην περιτετυλιγμένον*). Ἰδοὺ καὶ τὸ δεῖγμα.

ΑΔΡΙΑΝΗ (*Μὴ δίδουσα τόσην προσοχὴν καὶ πειθὼ εἰς τὴν δικαιολόγησιν*). Καλὰ καὶ ἐχρειάσθης δύο ὥρας δι' αὐτὴν τὴν μικροδουλειά ; Ἀπαιτεῖται τόσος πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὸ γραφεῖόν εἰς τὸν ἔμπορον καὶ ἀπὸ τοῦ ἐμπόρου ἕως ἐδῶ ;

ΛΕΩΝ. (*Ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ δεύτερον χάρτην*). Ὄχι, βεβαίως, δι' αὐτὸ καὶ μόνον δὲν ἀπητεῖτο τοσοῦτος καιρός.... Ἰδού, πριγκίπισσά μου, δι' ἐσὲ ἐπῆγα νὰ ἀγοράσω καὶ αὐτὸ ἀκόμη.

ΑΔΡΙΑΝΗ. Τί εἶναι αὐτὸ πάλιν ;

ΛΕΩΝ (*θριαμβευτικῶς*). Εἶναι ἓν τεμάχιον σαλάμι, ὅπου σοῦ ἀρέσει τόσον πολύ. Τὸ ἕφερα καὶ αὐτό, διότι σήμερον εἶναι ἡ ἑορτή μου, διὰ νὰ μὴ μοῦ λέγεις αὔριον, ὅτι ἐπέρασα τυπικῶς αὐτήν, χωρὶς νὰ σοί φέρω κάτι τι. Τὸ ἕφερα δὲ, ἐπαναλαμβάνω,διὰ σέ, ἀγαπητή μου.

ΑΔΡΙΑΝΗ. (*Συλλαμβάνουσα ἀμέσως καὶ ὀσφραιρομένη αὐτό*). Οὔμ !

ΛΕΩΝ. Λαίμαργος, ὅπου εἶσαι. Καὶ δὲν μοῦ λέγεις λοιπὸν τίποτε, διὰ τὴν ἑορτήν μου. Ἔλα τοὐλάχιστον νὰ μὲ ἀσπασθῇς.

ΑΔΡΙΑΝΗ. (*Πλησιάζει αὐτὸν μετὰ λεπτοῦ μειδιάματος καὶ εὐχαριστημένη, ὅπως τὸν ἀσπασθῇ, ἀλλ' ἀμέσως ἀπομακρύνεται μετὰ θυμοῦ καὶ ἀποστροφῆς, ἀναφωνοῦσα*). Ὤ, κάτι μυρίζεις, βρωμᾷς...

ΛΕΩΝ. Θὰ εἶναι ἡ ὀσμὴ τοῦ σαλαμίου.

ΑΔΡΙΑΝΗ. Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶναι ὀσμὴ τοῦ σαλαμίου, εἶναι μυρωδιά... μόσχος !

ΛΕΩΝ. Μόσχος !

ΑΔΡΙΑΝΗ. Ναί, μυρίζεις μόσχον ἢ πατσουλῆ, νομίζω.

ΛΕΩΝ. Πατσουλῆ ;

ΑΔΡΙΑΝΗ. Ναί, κάμνεις, πῶς δὲν γνωρίζεις... Ὁ ἀθῶος ! (*Μετὰ στόμφου*). Τοὐλάχιστον, φίλε μου, ἀφοῦ συχνάζεις τοιαῦτα μέρη, δὲν προσέχεις νὰ μὴ ἀφίνῃς τοιαῦτα ἴχνη καὶ προδίδεσαι ; Τί εἶναι αὐτὰ, Λέων, τί εἴδους διασκεδάσεις εἶναι αὐταί :

ΛΕΩΝ. Τί, ποῖαι διασκεδάσεις ;

ΑΡΙΑΔΝΗ. Τάχα περιμένεις ἐγὼ νὰ τὰς μαντεύσω· Ἔλα, δὲν εἶμαι ζηλότυπος. Σὲ συμβουλεύω μόνον, ὁσάκις πηγαίνεις νὰ σοῦ εὐχηθοῦν τὴν ἑορτήν σου γυναῖκες... τοιαῦται .. μὲ ἐννοεῖς... νὰ μένῃς ἐκεῖ...

ΛΕΩΝ. Τί λέγεις, καλέ ;... ἐτρελλάθης ;... διὰ ποῖον μ' ἐπῆρες (*πνιγόμενος ἐξ ἀγανακτήσεως*) Μὰ, νὰ σοῦ πῶ, κυρὰ μου, μὲ ἐθύμωσες πολὺ καί...

ΑΔΡΙΑΝΗ. Ἐξηγήθητι, τότε..,

ΔΕΩΝ. Τί; τί θέλεις νὰ σοῦ ἐξηγήσω ; Ἀφοῦ ἔδγαλα τὴν ψυχήν μου τρέχων διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω,διότι εἶναι ἡ ἑορτή μου καὶ σὺ μὲ δέχεσαι μὲ τοιοῦτον τρόπον, ἀπαραλλάκτως ὡς φιάλην ριπτομένην ἐπὶ ἀνοικτοῦ βιβλίου καὶ θέλεις ἀκόμη νὰ σοί ἐξηγήσω περισσότερα ; τί ; τί θέλεις, ὡμίλει σὺ τώρα ; τί ἄλλο πρᾶγμα νὰ σοί ἐξηγήσω ;

ΑΔΡΙΑΝΗ. Διατί μυρίζεις πατσουλή ;

ΛΕΩΝ. Μυρίζω πατσουλή ; ἐγώ ; μυρίζω ; καὶ ξεύρεις νὰ μεταχειρίζωμαι ἐγὼ ποτὲ μυρωδιαῖς ; ἔπειτα, ἔστω, μυρίζω, θέλεις λοιπὸν νὰ βρωμῶ ; καὶ εἰς τὸ ὕστερον ὕστερον τῆς γραφῆς, ἂν σοῦ φαίνεται πῶς μυρίζω πατσουλῆ,μόσχον, τριαντάφυλλο ἢ γαρούφαλλο, τί μὲ τοῦτο ;... Καὶ ἂν κάποιος ὑπάλληλος μεταχειρίζεται εἰς τὸ γραφεῖον ἀρώματα καὶ μετεδόθη ἡ μυρωδιὰ καὶ εἰς ἐμέ, τί ἔχει νὰ κάμῃ ; τί πταίω ἐγώ ;

ΑΔΡΙΑΝΗ. (*εἰρωνεύουσα αὐτόν*). Ἂν κάποιος ὑπάλληλος μεταχειρίζεται ἀρώματα !... (*μὲ θυμὸν*) Μὴ σοῦ φαίνεται κακομοίρη, πῶς περνοῦν σ' ἐμένα αὐτά ;.. νὰ πᾷς νὰ ἀ πῇς σὲ καμμιὰν ἀπὸ 'κεῖναις ποῦ ξεύρεις καὶ ὄχι εἰς ἐμέ..

ΛΕΩΝ. (*ἀρχίζων πλέον νὰ θυμώνῃ σοβαρῶς*). Μά, τέλος πάντων, κυρία μου, ἐγὼ ἦλθα νὰ φάγω καὶ ὄχ νὰ μοῦ κάμνῃς ἱστορίας... Ἐπὶ τέλους διὰ τίνα μὲ ἐκλαμβάνεις, δὲν μοῦ λέγεις, σὲ παρακαλῶ ;

ΑΔΡΙΑΝΗ. (*θυμόνουσα ἐπίσης*) Διὰ ἕνα ἀνόητον, βλάκα, παραλυμένον,... ὅπως ὅλος ὁ κόσμος τὸ λέγει...

ΛΕΩΝ. Τί ;.. τί ; . ἐγὼ παραλυμένος ; ὅλος ὁ κόσμος τὸ λέγει ;.. τί εἶναι αὐτὰ κυρία, ἀπαιτῶ ἀμέσως ἐξηγήσεις, ἄλλως τε...

ΑΔΡΙΑΝΗ. (*ἀντιμετωπίζουσα αὐτὸν θαραλέως*). Ἐξηγήσεις ἀπὸ ἐμένα θέλεις ; .. Δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω καμμίαν, οὔτε καταδέχομαι...

ΛΕΩΝ. Δὲν μὲ καταδέχεσαι ; σύ ;

ΑΔΡΙΑΝΗ. Ἐγώ, ναί, καὶ διὰ ποίαν μ' ἐκλαμβάνεις ἐμένα, παρακαλῶ ;

ΛΕΩΝ. Ἐσένα ;... μπᾶ (*γελῶν καὶ εἰρωνεύων*) διὰ μίαν καρακάξα, μία βδέλλα, μία ἔχιδνα, ποῦ μοῦ κόλλησες καὶ μοῦ βηζαίνεις ὅλο τὸ αἷμα...

ΑΔΡΙΑΝΗ. Ἐγώ ; (*ἀπειλοῦσα μετὰ φρίκης*). βδέλλα ; ἔχιδνα ;... ἄ τὸν παλημάνθρωπον ! ἔτσι μ' ἐκτι-

ΑΚΡΙΒΗ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ἡ ἀλήθεια ὁμοιάζει πολὺ τὸν ἥλιον. Μόνον, ὅταν δὲν ὑπάρχουν νέφη εἶναι καθαρός Ἀλλὰ καὶ τότε οὐδεὶς δύναται νὰ τὸν ἴδῃ. Ἀμφότεροι εἶναι δυσθεώρητοι!

Ἡ ἐκδίκησις ὁμοιάζει πρὸς ὡραῖον καρπόν. Εἶναι γλυκεία πρὶν τὴν δρέψῃς πικρὰ ἀφοῦ τὴν γευθῆς.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς ὁμοιάζει πρὸς τὰ ὀστρείδια, τὰ ὁποῖα μόνον νωπὰ ἔχουν ἀξίαν.

Αἱ ῥυτίδες τοῦ προσώπου ὁμοιάζουν πρὸς τὰς ἀπογοητεύσεις τοῦ ἔρωτος.

Ἡ εὐσέβεια ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὸν ἔρωτα. Ὅπως ἐκείνη ἀναβιβάζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτω καὶ ὁ ἔρως καταβιβάζει τὸν οὐρανὸν πρὸς τὴν γῆν.

Ὁ ἔρως εἶναι δένδρον αὐτοφυές, ῥιζώνει βαθέως εἰς τὴν καρδιάν, καὶ πολλάκις θάλλει παρὰ τὴν θέλησίν μας.

Ἡ φωτογραφία εἶναι διὰ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους ὅ,τι ἡ τυπογραφία διὰ τὰ κοινὰ συγγράμματα. Πολλαπλασιάζει, ἀλλὰ δὲν σῴζει ἀπὸ τῆς λήθης καὶ τῆς καταφρονήσεως.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἄλλων τὰ ἐλαττώματά μας ὁμοιάζουσι πρὸς σκιάς, αἵτινες αὐξάνονται καὶ μεγεθύνονται καθ' ὅσον δύει ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας μας.

Μωϋσῆς.

ΜΙΑΝ ΣΥΝΤΑΓΗΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τρόπος τοῦ καθαρίζειν τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς καὶ διατηρεῖν αὐτὴν εὐτροφῆ·

Βράσον ἀνὰ ἓν δράμιον τεῖου καὶ φασκομηλέας εἰς τεσσαράκοντα δράμια ὕδατος καθαροῦ καὶ ἄφες νὰ ψυχρανθῇ, εἶτα στράγγισον. Ἐκ δὲ τοῦ ὑγροῦ τούτου μούσχευον τὴν κόμην ἑκάστην πρωΐαν καὶ κτένιζον αὐτήν.

μᾷ;... Λοιπόν, φίλε μου, τελείωσε... Ἀπὸ σήμερον (κλαίει)... ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς... τελείωσε, ἐπῆρα τὴν ἀπόφασιν.

ΛΕΩΝ. Τελείωσες; πῆρες τὴν ἀπόφασι; Κύτταξε καλὰ νὰ μὴ τὸ μετανοήσῃς.. (*Μετὰ μικρὰν σιωπὴν*). Καὶ τί ἀπόφασιν ἔλαβες, παρακαλῶ; Δύναμαι νὰ μάθω;

ΑΔΡΙΑΝΗ. Μάλιστα. Θὰ χωρίσωμεν. Τελείωσε. Τὸ ἀπεφάσισα.

ΛΕΩΝ Νὰ χωρήσωμεν; Εὐχαρίστως, πολὺ μάλιστα προθύμως, Κυρία, καὶ μάλιστα φιλικῶς νὰ χωρίσωμεν.

ΑΔΡΙΑΝΗ. Καλῶς καὶ πότε θέλεις νὰ χωρίσωμεν;

ΛΕΩΝ. Μά... τὸ ταχύτερον, θὰ εἶναι καλείτερον καὶ φρονιμώτερον... Δὲν συμφωνεῖς οὕτω;

ΑΔΡΙΑΝΗ. Εἶμαι συμφωνοτάτη. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἔχεις πλήρη τὴν ἐλευθερίαν σου, φίλε μου.

ΛΕΩΝ. Θὰ ὠφεληθῶ ἀμέσως τῆς περιστάσεως, Κυρία μου. *Ὁ Λέων σιωπᾷ καὶ βαδίζει περιχαρὴς κατὰ μῆκος*) *τῆς αἰθούσης. Ἡ δὲ Ἀδριανὴ, βλέπουσα αὐτὸν οὕτω, καὶ στενοχωρουμένη περισσότερον, ἐγείρεται πλήρης θυμοῦ καὶ μεταβαίνει εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ὁπόθεν ἐπανέρχεται, κρατοῦσα λευκὸν χάρτην καὶ τὸ μελανοδοχεῖον. Εἶτα κάθηται καὶ γράφει ταχέως ἐν νευρικῇ ταραχῇ. Τοῦτο δὲ πράττουσα, μέγα δάκρυ κυλίεται κατὰ μῆκος τῆς δεξιᾶς παρειᾶς της. Οἱ ὀφθαλμοί της τότε βαθμηδὸν ἐξογκοῦνται, τὸ δὲ στῆθός της ζωηρῶς ἀσθμαίνει καὶ βαθέως ἀναστενάζει. Ὁ Λέων τὴν παρατηρεῖ μετὰ προσπεποιημένης ἀδιαφορίας, ἀλλὰ καὶ συγκινήσεως καὶ ἐξακολουθεῖ πάντοτε σιωπῶν. Ἡ δὲ Ἀριάδνη ἐσωκλείει τότε τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς φακέλλου, τὴν σφραγίζει καὶ γράφει τὴν ἐπιγραφήν*).

ΛΕΩΝ. (*Μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρατηθῇ, ἐρωτᾷ μειλιχίως*). Δύναμαι νὰ μάθω, πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται ἡ ἐπιστολὴ αὕτη;

ΑΔΡΙΑΝΗ. Καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει τοῦτο; Αἱ ὑποθέσεις μου δὲν σὲ ἀποβλέπουσι πλέον.

ΛΕΩΝ. Ἁπλῆ περιέργεια... Ἐπεθύμουν νὰ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ εὐτυχοῦς αὐτοῦ κυρίου...

ΑΔΡΙΑΝΗ. Δὲν θὰ σοῦ γείνῃ αὐτὴ ἡ χάρις. Γράφω τέλος εἰς ὅν τινα μοῦ ἀρέσει.

ΛΕΩΝ. Τότε θὰ μοῦ δώσῃς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν.. καὶ ἀμέσως μάλιστα, θέλω νὰ μάθω...

ΑΔΡΙΑΝΗ. Ὄχι! ποτέ!...

ΛΕΩΝ. (*Ἐκτείνων τὰς χεῖρας ἀπειλητικῶς*).— Θέλω τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἀμέσως, σοῦ εἶπα.... (*Ἵσταται ἀκινητῶν ὀλίγον καὶ εἶτα φυσῶν ἐκ στήθους*)

ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ τοῦ Κυρίου Π.... εἷς στρατιώτης συνάπτει πολιτικὴν συζήτησιν μετὰ δύο κεκοπιακότων τεχνητῶν, φίλων τοῦ Βάκχου καὶ τοῦ Μορφέως, οἵτινες βαρύνονται ν' ἀπαντῶσι.

Ἐπὶ τέλους ὁ εἷς τούτων ἐρωτᾷ τὸν φίλον τοῦ Ἄρεως:

— Καὶ ἐάν ποτε ἐπαναστατήσῃ ὁ πτωχὸς λαός, θὰ πυροβολήσῃς σὺ κατ' αὐτοῦ;

— Ἐγώ; ποτέ.

— Μπράβο! εἶσαι πιστὸς πολίτης. Φέρε μας παιδί, μισὴ ὀκὰ 'ς τὰ τρία.

Ὁ οἰνοπώλης φέρει τὸν οἶνον. Οἱ τρεῖς πίνουσιν ὡς ἀδελφοί, καὶ ὁ στρατιώτης ἐξακολουθεῖ μετὰ πλείονος ῥέξεως τὸν περὶ πολιτικῆς μονόλογόν του.

Τότε ὁ ἕτερος τῶν τεχνητῶν ἐρωτᾷ αὐτόν.

— Καὶ εἶναι πολλοὶ οἱ σύντροφοί σου, στρατιῶτα, οἱ ὁποῖοι φρονοῦσιν ὡς καὶ σύ, περὶ τοῦ λαοῦ;

— Πῶς, ἀπαντᾷ οὗτος ἀμέσως, ὅλοι οἱ μουσικοὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἔχομεν. Ἐγὼ ὡς τυμπανοκρούστης πρῶτος, οὕτω φρονῶ.

Φλύαρός τις ἔλεγε πρὸς τὸν φίλον του.

— Χίλιαις φορᾶς ἦλθες εἰς τὴν οἰκίαν μου. Σὺ δέ, οὐδὲ μίαν φορὰν μ' ἐπροσκάλεσες ἀκόμη. Τί συμβαίνει; εἰπέ μου το ἐλευθέρως.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, νά σοι τὸ εἴπω. Ἰδοὺ ἁπλούστατον. Ὅταν ἔρχωμαι εἰς τὴν οἰκίαν σου κάθημαι ὅσον θέλω, καὶ μόλις καταλάβω πῶς βαρύνομαι, καὶ μὲ ζαλίζεις, ἀναχωρῶ ἐκεῖθεν ἀμέσως ἐλευθέρως, ἐνῷ ἂν σὲ προσκαλῶ εἰς τὴν ἰδικήν μου οἰκίαν, θὰ μὲ σκοτίζῃς ἑκάστοτε, καὶ δὲν θὰ δύναμαι νὰ σὲ διώξω.

ΟΠΩΡΙΚΑ

Νέος τις παρασκευαζόμενος εἰς γάμον μετέβη εἰς τὸν πνευματικὸν διὰ νὰ ἐξομολογηθῇ. Ἀφοῦ δὲ ἔλαβε τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του:

— Πάτερ μου, τῷ λέγει. δὲν θὰ μοὶ ἐπιβά-

Καὶ νομίζεις λοιπόν, ὅτι θὰ σὲ ἀφήσω, νὰ μὲ ἐμπαίξῃς τοιουτοτρόπως; Ἀπατᾶσαι πολύ, Κυρία. Δὲν θὰ σοῦ περάσουν αὐτὰ καὶ ἐνώπιόν μου μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνω δὶς ἤδη, δόσε μου τὴν ἐπιστολήν!...

ΑΔΡΙΑΝΗ (πεισματωδῶς). Ὄχι, δὲν σοῦ τὴν δίδω...

ΛΕΩΝ. Καὶ τρίτην φοράν, σοὶ λέγω, δός μοι τὴν ἐπιστολήν...

ΑΔΡΙΑΝΗ (πεισματωδέστερον). Ματαίως κοπιάζεις, φίλε μου, δὲν σοῦ τὴν δίδω. Σοῦ ἐπαναλέγω δέ, ὅτι δὲν περνᾷ εἰς ἐμένα ὁ θυμός σου καὶ κάμε ὅ,τι θέλεις.

ΛΕΩΝ. Ἀριάδνη, αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔγεινα θηρίον, δός μοι τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, διότι ἄλλως ... ξεύρεις ... (*καὶ τὴν ἀπειλεῖ νὰ τὴν στραγγαλίσῃ διὰ τῶν στιβαρῶν αὐτοῦ χειρῶν*).

ΑΔΡΙΑΝΗ (*προσπαθοῦσα νὰ φύγῃ ἐκ τῆς αἰθούσης καὶ ἐμποδιζομένη ὑπ' αὐτοῦ βιαίως*). Ἀνωφελῶς ἐξάπτεσαι . . . δὲν θὰ μὲ πτοήσῃς ...ἄφησέ με νὰ περάσω, ἄφησέ με νὰ φύγω . . . (*ἀλλὰ μὴ εὑρίσκουσα διέξοδον*) Δὲν εἶπες νὰ χωρίσωμεν φιλικῶς;

ΛΕΩΝ. (*Ἀσπαίρων ἐκ θυμοῦ καὶ ἀφρίζων*). Τὴν ἐπιστολήν! (*Συλλαμβάνει αὐτὴν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὴν χεῖρα καὶ τῆς ἀποσπᾷ τὴν ἐπιστολήν, ἐνῷ ἡ Ἀριάδνη καταβεβλημένη, ἡμιαναίσθητος καταρρέει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ Λέων τότε ἀναγινώσκει τὴν ἐπιγραφήν*).

«Πρὸς τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας».

— Μπά! καὶ τί ἔχεις σὺ νὰ κάμῃς μὲ τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας; (*Ἀποσφραγίζει τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀμέσως ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως, ἐνῷ ἡ σύζυγός του ἐξακολουθεῖ διατελοῦσα ἄφωνος καὶ ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.*

«Κύριε Διευθυντὰ

Ἐὰν μὲ ἐπανεύρουν πνιγμένην, παρακαλῶ νὰ μὴ θεωρηθῶ ὡς ἑκουσίως αὐτοκτονήσασα, ἀλλ' ὡς θῦμα ἐγκλήματος τοῦ ἀσπλάγχνου συζύγου μου Λέοντο, Κ. ὅστις πολλάκις μ' ἔφερεν εἰς θέσιν νὰ τὸν ἀφήσω καὶ νὰ πνιγῶ, κατόπιν ἀνηκούστων πρὸς ἐμὲ βιαιοπραγιῶν του. Ὀμνύω, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου μου.

Ἀδριανὴ Κ...»

— Τί σημαίνει τοῦτο Κυρία;

ΑΔΡΙΑΝΗ. (*Ἡμιαναγειρομένη καὶ εὐχαριστημένη κάπως.*) Ἁπλούστατον. Ἠθέλησα ν' αὐτοκτονήσω, ἐξερχομένη ἐντεῦθεν. Τί τὴν θέλω πλέον αὐτὴν τὴν ζωήν; Σὺ εἶσαι ἡ αἰτία!..

ΛΕΩΝ. Καὶ θὰ τὸ ἔκαμνες ἀποφασιστικῶς; σοβαρῶς;

ΑΔΡΙΑΝΗ Βεβαιότατα.

ΛΕΩΝ. Θὰ τὸ ἔκαμνες;... Ἀλλὰ εἶναι τερατῶδες ἔγκλημα τοῦτο. Δὲν σκέπτεσαι ὅτι εἶναι φρικῶδες, ἀποτρόπαιον;

ΑΔΡΙΑΝΗ. Καθεὶς ἐκδικεῖται ὅπως δύναται!

ΛΕΩΝ. Ὅπως δύναται!... Καὶ ἐὰν παρεφερόμην ἀκόμη ὀλίγον ἐγὼ καὶ σὲ ἐφόνευον; Ἐὰν διέπραττον τοιοῦτον ἔγκλημα;

ΑΔΡΙΑΝΗ Σύ;... ὤ, δὲν σὲ φοβοῦμαι. Δὲν ἔχεις ἀρκετὸν αἷμα διὰ τοιαύτην πρᾶξιν!

ΛΕΩΝ. Δὲν ἔχω ἀρκετὸν αἷμα! Νομίζεις λοιπόν;... Ἐὰν τολμᾷς ἐπανάλαβε τὴν φράσιν αὐτὴν καὶ σὲ πνίγω αὐτοστιγμεί· (*πλησιάζει νὰ τὴν συλλάβῃ ἀπὸ τὸν λαιμὸν, ἐνῷ αὕτη τῷ προτείνει τὸ στῆθος.*

ΑΔΡΙΑΝΗ. Δὲν ἔχεις ἀρκετὸν αἷμα! Εἶσαι δειλός...

λητε τιμωρίαν τινὰ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου ;

— Δὲν μοὶ εἶπες, τέκνον, ὅτι θὰ νυμφευθῇς ;

— Μάλιστα.

— Αἴ, αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ τιμωρίαν σου

⁂

Ἐν τινι συναναστροφῇ ἐγίνετο λόγος περὶ ἐρωτολήπτου, ὅστις ἀφοῦ ἐφόνευσεν ἐκείνην, ἀπεπειράθη νὰ αὐτοκτονήσῃ ἀλλ' ἐπέζησεν, ἰαθείς.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι παληκαριά, ἀνακράζει τις ἐπίσης ἐρωτόληπτος· τὸν εἶχα ἄξιον πρῶτον νὰ σκοτωθῇ ἡ εὐγενία του καὶ ὕστερα νὰ σκοτώσῃ τὴν ἐρωμένην του.

⁂

— Δὲν καπνίζεις ;

— Ὄχι, ὁ ἰατρὸς μοὶ ἀπηγόρευσε καὶ τὸν καπνὸν καὶ τὸ κρασί.

— Καὶ δὲν πέρνεις, εὐλογημένε, ἄλλον ἰατρόν ;

⁂

Ἱερεὺς θέλων νὰ παρηγορήσῃ χωρικὸν διὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του, μεταξὺ ἄλλων τῷ εἶπε:

— Καὶ ἐπὶ τέλους, τέκνον μου, τὴν ἐπῆρεν ὁ Θεός.

— Τὴν ἐπῆρεν ὁ Θεός, αἴ ; Ἄ, πόσον τὸν λυποῦμαι, τί θὰ τραβήξῃ καὶ αὐτός !

Ἠρώτησάν ποτε ἐπαρχιώτην τινὰ ἐπανακάμπτοντα ἐξ Ἀθηνῶν, ἂν εἶδε τὸν διάσημον ἠθοποιὸν Παντόπουλον.

— Ναί. ἀπήντησεν οὗτος περιφρονητικῶς.

— Αἴ! καὶ πῶς σᾶς ἐφάνη ;

— Ἄ ! κοινότατος.

— Καὶ εἰς ποίαν παράστασιν τὸν εἴδετε ; εἰς τὸ Κατάστημα;

— Ὄχι, τὸν εἶδα εἰς τὴν ἅμαξαν, ἀπεκρίθη.

Λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7ου αἰνίγματος

Τὸ βιβλίον. Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π. Ἰωαννίδης ἐκ Πατρῶν, ἡ δεσποινὶς Μαριάνθη Κ . . . ἐκ Πειραιῶς, ὁ κ. Δ. Λεκόπουλος ἐκ Σύρου καὶ ὁ κ. Μιχ. Σαλωνιτίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

Τοῦ γρίφου. Ὁ κύων δὲν ὑπακούει, ὁπόταν πεινᾷ καὶ ὁπόταν κρυόνει.

Ἔλυσεν πρῶτος ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Βασίλ. Πετρόπουλος καὶ ἔλαβε τὸ δῶρον.

Αἴνιγμα 9ον.

Εἴμεθα δύο ἀλλ' ἀδελφοὶ
Δίδυμοι μὲ διαρκῆ τροφὴ
Κι' ἀκλουθοῦμε ὁ εἷς τὸν ἄλλο
Πότε πότε μὲ πολὺ σάλο.

Ἐμπρὸς λοιπόν ! Νομίζεις, ὅτι μὲ φοβίζεις οὕτω ; Παρατήρησόν με καλῶς ! Δὲν σὲ φοβοῦμαι ! δὲν μὲ πτοεῖς. Πήγαινε νὰ φοβερίζῃς ἐκείνας, αἵτινες σὲ περιβάλλουν μὲ ἀρώματα. Ἐκείνας νὰ ἀπειλήσῃς καὶ ὄχι ἐμέ !

ΛΕΩΝ. Ὄχι ἐσέ ; ..· Νὰ λοιπόν ! (*Τὴν συλλαμβάνει ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὴν κτυπᾷ διατοῦγρόνθον. Ἡ Ἀδριανὴ πίπτει ὀδυρομένη καὶ κλαίουσα*). Δὲν μὲ φοβεῖσαι λοιπόν ; εἶμαι δειλός ; (τὴν κτυπᾷ).

ΑΔΡΙΑΝΗ. Ὤχ ! μὲ πονεῖ ... ὤχ ! ἄφησέ με ! ἄνανδρε, ἄφησέ με... Βοήθεια !

ΛΕΩΝ. (*Ὑψόων τὴν χεῖρα*). Ἄ ! ἡ ὀσμή . . . . ἄ ! . . ἐνόησα . . . Θεέ μου, τί κάμνω . . . (*καὶ ἀντὶ νὰ διευθύνῃ τὴν χεῖρα του ἰσχυρότερον νὰ καταπέσῃ ἐπὶ ἐπικινδύνου μέρους τῆς γυναικός, τὴν διευθύνει ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἅπαξ καὶ εἶτα δίς, κατόπιν καταπίπτει ὡς μόλυβδος ἐπὶ καθίσματος, παρὰ τῇ τραπέζῃ, κτυπᾷ τὴν χεῖρά του ἐπ' αὐτῆς, θραύει ἓν ποτήριον καὶ ἓν πιάκιον καὶ ὡς τρελλὸς ἀρχίζει νὰ κλαίῃ. Ἐγείρει δὲ μετ' ὀλίγον τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπων τὴν Ἀδριανὴν κατακειμένην, ῥίπτεται γονυκλινὴς πρὸ αὐτῆς, ὀδυρομένης πάντοτε καὶ ὑποκώφως ἀσμαινούσης*). Ἀνόητος ὅπου εἶμαι .. Τί ἀκρισία ! εἰς ἀμφοτέρους ... Ἀδριανή ! ἰδού, ... ἰδού, . . . τὸ ζῶον ἐκεῖνο.

ΑΔΡΙΑΝΗ. (Σιωπᾷ).

ΛΕΩΝ. Πάντοτε τῷ ἀπηγόρευσα νὰ μοῦ θέτει ἀρώματα ... Καὶ αὐτός, δὲν εἰξεύρω πῶς αὐτὴν τὴν φορά. Παρατήρησον, Ἀδριανῆ, μ' ἐκτένισε καὶ μοῦ ἔβαλε μυρωδιάν. Ὁ κουρεύς, Ἀδριανῆ, ὁ κουρεύς . . .

ΑΔΡΙΑΝΗ. (*Παρατηροῦσα αὐτὸν ὅπως βεβαιωθῇ*). Εἶναι ἀληθὲς, λοιπόν; ὁ κουρεύς ;

ΛΕΩΝ. Ναί, ναί, Ἀδριανῆ, ὁ κουρεύς, τὸ ζῶον αὐτό. Οὕτως ἐξηγεῖται τὸ μυστήριον, ἡ παρεξήγησις . . . (τὴν ἀνεγείρει).

ΑΔΡΙΑΝΗ (ἀναλαμβάνουσα). Εἶχα δίκαιον λοιπόν ;... Καλῶς ἠθάνθην, ὅτι εἶχες μόσχον ; Βλέπεις, ὅτι πάντοτε παραφέρεσαι καὶ θέλεις νὰ ἔχῃς δίκαιον ;

ΛΕΩΝ. Ἄχ, πόσον ἠυχαριστήθην, ὅτι εὑρέθη ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος ἐγκαίρως, Ἀδριανῆ καὶ εἶναι καιρὸς ἀκόμη νὰ φάγωμεν. Λοιπὸν νὰ ἑτοιμάσωμεν τὴν τράπεζαν ;

ΑΔΡΙΑΝΗ. Τώρα μάλιστα, ὅπου μοῦ ἔδωσες τὴν ἐξήγησιν.

ΛΕΩΝ. Ἄς λησμονήσωμεν τὰ πάντα, εἶναι ἑορτή μου. Ἔλα, κάθησαι φέρε καὶ τὸ σαλτσισότο.

ΑΔΡΙΑΝΗ. Ἀκριβὰ μοῦ ἐκόστισε αὐτὴ ἡ ἑορτή σου.

ΛΕΩΝ. Καὶ εἰς ἐμὲ καὶ καλὰ θὰ ἔκαμνε νὰ μὴν ἤρχετο πλέον.

ΑΔΡΙΑΝΗ. Ὅταν δὲν εἶναι χειρότερα, ἂς ἔρχεται καὶ ἔτσι.

Ροῦς.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ